

Siika

Junan pitäisi lähteä Tampereelta klo 21, mutta se ei ole vielä saapunutkaan. Kyynikot kysyvätkin, miksi ylipäättänsä julkaistaan juna-aikatauluja. No, tietysti siksi että matkustajat näkisivät, kuinka paljon se on myöhässä.

Pitkä letka lipuu asemalle. Sen perään liitetään vielä muutama autovaunu lisää. Riittääköhän veturissa vetoa? Ihmiset on kuulutuksin ja näyttötauluin ohjattu oikeille laiturialueille, ettei tarvitse pitkiä matkoja juosta.

Olen saanut tekstiviestitse jo tietää, että minulle on varattu keskipunkka siinä ja siinä vaunussa ja että porukka kokoontuu kortille ihan toiseen paikkaan. Nopeasti sinne!

Kyse on vanhojen retkujen jokatalvisesta pilkkireissusta. Tämä on 35. kerta yhteen meenoon. Meitä on viisi toistaan tärkeämpää. Jokainen on onnistunut pitämään allakkaansa jo vuotta ennen raapustetun varauksen kunniassa. Ei edes ukko mustalainen saatikka ministeri ole muuttanut suunnitelmia.

Köröttelemme tällä kertaa Kolariin ja siitä edelleen Äkäslompolon Kesänkijärvelle kalaan. Joku vanhempi herrasmies junassa kiinnostuu kiivaasta paskahousustamme ja pyrkii juttusille. Hän, vanha lapinkävijä väittää, ettei Kesänkijärvestä mitään kalaa saa.

Emme ole oikeastaan mitään kalamiehiä. Olemme enemmänkin innostuneet Suomen teollisuuden rakenneratkaisuista ja yleisemmästä maailmanparannuksesta. Vuosien varrella olemme kerran saaneet yhteensä 497 sinttiä yhden iltapäivän aikana. Mutta se oli poikkeus tai onnellisten yhteensattumien satoa. Monta kertaa on myös sattunut, että paraskin kalavaleiden kertoja on jäänyt ilman nykyn nykyä.

Lapin hanget häikäisevät. Tuulee vaan armottomasti. Toukat unohtuivat kämpälle, ja joku saa mennä hakemaan. Yksi lainakairoista on täyssysi. Jää on metristä. Ottaa koville. Kairaan kuitenkin parhaimmalla poralla samaan syssyyn kavereillekin.

Joku sai jo toukan koukkuun ja liruttaa pyydystä reikään.. Jään alta löytyy kuulema puoli metriä vettä. Minun onkeni ja kuvani on vuoden takaisessa kunnossa. Ensin täytyy puhdistaa vanhat roippeet pois, jotta saa pujotettua punertavan kärpäsentoukan koukkuun.

Avantoon on jäänyt sohjoa. On vaikea ujuttaa kuvaa sen läpi. Lopulta se hulahtaa reikään. Mittaan syvyyttä. Nyt se on pohjassa. Mutta ei, jäikö se jään alareunaan kiinni? Johonkin se tarttui. Nostan verkkaisesti ylös. Avannosta mahtuu juuri ja juuri komea kiiltävä kala. Samalla se irtoaa ja putoaa lumeen.

Hei, mikä tämä on? Poukkoilee niin, ettei saa kurkistettua. Onko se arvokala! Kokeneempi kaveri tulee katsomaan ja vahvistaa. Siika se on! Järvestä jossa ei ole kalaa.

Kavereiden pasmat menevät sekaisin. Iltapäivän ähelleTTYään hekin saavat jonkinlaisia sinttejä. Päivä on pelastettu. Tai ei sentään. Nyt alkaa polemiikki, voidaanko isoa siikaa hyväksyä. Yli kolmikymmenvuotisia sääntöjä muistellessamme vahvistuu, että kilpailussa hyväksytään vain itse omalla pilkillä elävinä ylössaadut ahvenet, perca fluviatilis.

Se siitä, mutta kyllä graavi siika vaan on poikaa!

pajen